

Sygn. akt XXVII Ca 3105/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ewa Cyle
Protokolant:	Magdalena Kacprzyk

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. W., O. W. i A. W.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 23 czerwca 2021 r., sygn. akt II C 2049/20

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie pierwszym oddala powództwo, a w punkcie trzecim zasądza od R. W., O. W. i A. W. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 321 (trzysta dwadzieścia jeden) zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,**
- zasądza od R. W., O. W. i A. W. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 435 (czteryście trzydzieści pięć) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kwotę 135 (sto trzydzieści pięć) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XXVII Ca 3105/21

UZASADNIENIE

Z uwagi, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczono uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się uzasadniona, a podniesione w niej zarzuty skutkowały zamianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa.

Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie wskazuje, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wadliwą w ocenie Sądu odwoławczego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Art. 3 ust. 1 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 z dnia 11 lutego 2004 r. (dalej: „Rozporządzenie”), normuje zakres zastosowania tego aktu prawnego pod względem podmiotowym, określając grupy pasażerów do których mogą skorzystać z ochrony ustanowionej w Rozporządzeniu. Jednocześnie jednak ust. 2 tego przepisu doprecyzowuje, że „ustęp 1 stosuje się pod warunkiem, że pasażerowie:

a) posiadają potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, o którym mowa w art. 5, stawia się na odprawę pasażerów,

- zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony,

- nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu; lub

b) bez względu na przyczynę zostali przeniesieni przez przewoźnika lotniczego lub organizatora wycieczek z lotu, na który mieli rezerwacje, na inny lot.”

W sprawie niniejszej relewantna pozostaje treść punktu a przywołanego przepisu. Pasażerowie dochodzący odszkodowania za opóźniony lot mają obowiązek wykazania w postępowaniu dwóch istotnych przesłanek, to jest rezerwacji lotu, oraz stawienia się na odprawie pasażerów, zgodnie ze wskazanymi powyżej warunkami. Przesłanki te warunkują możliwość powołania się przez pasażerów na przepisy Rozporządzenia i skorzystanie z ustanawianej przez nie ochrony. Bez wątplenia należy stwierdzić, że to właśnie na pasażerach, a więc powodach w niniejszym postępowaniu, ciąży obowiązek wynikający z art. 6 k.c., wykazania zaistnienia przedmiotowych przesłanek.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie niniejszej powodowie nie sprostali tak zakreślonego ciężarowi dowodowemu. Przede wszystkim wskazać należy, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, że powodowie stawili się na odprawę pasażerów przedmiotowego lotu. W materiałach przedłożonych przez stronę powodową brak stosownego dokumentu, w postaci na przykład karty pokładowej, potwierdzającego taką okoliczność. Z całą pewnością wskazać należy, że funkcji tej nie może spełniać przedłożony w sprawie rachunek zapłaty za usługę świadczoną przez organizatora podróży turystycznych. Dokument ten nie zawiera danych potrzebnych do ustalenia przede wszystkim faktu, że powodowie faktycznie stawili się na dany lot, a ich obecność na odprawie odpowiadała wymogom określonym w przywołanych wyżej przepisach Rozporządzenia.

Biorąc pod uwagę powyższe, powództwo musiało podlegać oddaleniu już na podstawie braku wykazania przez powodów, że są oni uprawnieni do dochodzenia wskazanych w jego treści roszczeń.

W dalszej kolejności wskazać jednak należało również, że powództwo powodów nie zasługiwało na uwzględnienie co do zasady. W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 października 2018 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt VII SA/Wa 594/18, wyraźnie wskazano, że „w odniesieniu do każdej operacji przewoźnik zobowiązany jest do przesyłania do lotniskowych systemów informatycznych depesz (...), zgodnych ze standardem (...). Dokumenty te obrazują przebieg całego lotu i jednoznacznie wynika z nich też godzina wylądowania samolotu na lotnisku docelowym oraz godzina otwarcia drzwi w samolocie po zakończeniu lotu (on-block). Depesze (...) są dokumentami oficjalnymi, zawierającymi informacje wprowadzone przez kapitana samolotu i przekazywanymi do systemu informatycznego lotniska, są zatem wiarygodnymi dowodami na okoliczności w nich stwierdzone.”

Przytoczona teza WSA w Warszawie przyjmowana jest z aprobatą przez judykaturę w wielu sprawach podobnych do niniejszej i również Sąd Okręgowy w przedmiotowym postępowaniu przychylił się do wrażeń w niej twierdzeń. Wskazać więc należy, że momentem faktycznego wylądowania samolotu na lotnisku docelowym oraz zakończenia lotu,

relewantnym z punktu widzenia mierzenia czasu opóźnienia, jest chwila zaciągnięcia przez pilota blokady hamulców oraz otwarcia drzwi samolotu. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie, przede wszystkim w postaci wydruków systemowych, przedstawionych przez pozwanego, nie wynika zaś, aby faktyczna godzina przylotu była przesunięta o ponad trzy godziny względem godziny planowanej. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy ocenił dodatkowo roszczenie powodów jako nieuzasadnione.

Na marginesie powyższego Sąd Okręgowy pragnie wskazać, że powoływany przez stronę powodową jako nieprawomocny, wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie, wydany w sprawie o sygn. akt I C 1837/20, jest prawomocny, na skutek oddalenia apelacji od tego wyroku przez Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 13 stycznia 2023 roku, sygn. akt V Ca 2830/21. W przywołanej sprawie zapadło więc orzeczenie niekorzystne z punktu widzenia pasażerów.

Z tych wszystkich wskazanych wyżej względów orzeczono jak w punkcie 1 wyroku, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Konsekwencją wydania orzeczenia reformatoryjnego była zmiana rozstrzygnięcia także w przedmiocie kosztów postępowania za I instancję, co Sąd Okręgowy również uwzględnił w punkcie 1 wyroku. Kosztami procesu obciążono zatem stronę powodową zgodnie z zasadą określoną w art. 98 k.p.c. Na koszty procesowe poniesione przez pozwanego w I instancji złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. oraz kwota poniesionych opłat skarbowych od pełnomocnictw w wysokości 51 złotych.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej rozstrzygnięto w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., przyjmując, że strona powodowa w całości przegrała to postępowanie. Na wysokość kosztów w instancji odwoławczej zasądzonych od powodów złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone zgodnie z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. oraz opłata od apelacji w wysokości 300 złotych.